

[Indenrigsministeren.]

mig ganske indforstået med den form, som udvalget er nået frem til.

Det samme gælder kommunalbestyrelsens størrelse. Man kan diskutere, om det skal være det ene eller det andet antal, men et stort flertal har ment, at det, vi står ved nu, er det passende, og det er også min opfattelse.

Derefter bringer hr. A. Chr. Andersen langt videregående spørgsmål og problemer frem her ved tredje behandling, og det er jo også kun godt, nemlig bl. a. spørgsmålet om, hvor vi ender med hensyn til antallet af danske kommuner. Vi har foreløbig regnet med og regner stadig væk i indenrigsministeriet med, at vi vil ende med de 300 kommuner, som vi tidligere har drøftet her i salen. Nu fremhæves det, at det antal kan blive langt mindre med den udvikling, som er i gang, og jeg skal da ikke nægte, at der foregår en udvikling, som man måske ikke havde ventet, da man drøftede dette for godt et års tid siden. Det er jo sådan, at den frivillighed, man stod vagt om, og som det hele hviler på for de kommuner, som ikke har forbindelse med de bymæssigt bebyggede områder, den er man måske ikke alle steder så interesseret i og så begejstret for, som man var fra begyndelsen af. Det er også min erfaring, at der er en udvikling i gang i denne retning, men jeg har ikke ment, at jeg på nogen måde kunne ændre lovforslaget her, medmindre der var fremkommet et ønske, enten et stærkt ønske ude fra kommunerne eller et stærkt ønske fra medlemmer her i salen. Det foreligger ikke på en sådan måde, at jeg mener, det berettiger mig til at foreslå ændringer i dette lovforslag, som giver denne del af de danske kommuner en frivillig stilling over for problemet, hvem de ville lægges sammen med, og hvorledes deres kommune skal være stillet fremefter.

Den udvikling, der foregår, er uhyre interessant, for gruppen af de kommuner, der ikke ligger rundt om købstæderne, men endnu længere ude, rører meget stærkt på sig, de vil gerne søge ind og være med, når den store kommune omkring købstaden skal skabes. Det er altså denne omstændighed, som skulle føre til, at vi når ned langt under de 300 kommuner.

Jeg tror nu ikke, det går på denne måde.

Jeg tror, vi vil ende nogenlunde med det nævnte tal, 300 kommuner, og jeg vil gerne i anledning af den ængstelse, man har sporet her med hensyn til, hvorledes disse kommuners skæbne bliver i sidste omgang, understrege, at i det arbejde, som kommunalreformkommissionen udfører ud over hele landet, forlades ikke noget område, uden at kommunalreformkommissionen ud fra sin egen bedømmelse af situationen har forsøgt at tegne et billede af, hvor de enkelte kommuner, om de måtte ønske det, kunne blive placeret i et større kommunalt samarbejde.

Med hensyn til amtsinddelingen vil jeg gerne oplyse, at man arbejder meget intenst med spørgsmålet om, af hvilken størrelsesorden de fremtidige amter skal være. Hvor man ender, ved jeg ikke, men man vil i kommissionen inden så forfærdelig længe — det drejer sig velsågtens om en måneds tid — kunne fremlægge forskellige muligheder for en løsning — ja, ikke én løsning, men flere løsninger, som hviler på de nuværende amter. Om man vil gå ned på 8, 10, 12 eller 16 amter, eller hvor man vil ende, kan der ikke siges noget om, men det vil altså blive fremlagt til debat i sommertiden. Jeg har tidligere sagt her i tinget, og jeg vil gerne gentage det, at jeg mener ikke, at denne amtsinddeling kan ændres på grundlag af bestående lov; et særskilt lovforslag må åbne mulighed for, at folketinget tager den endelige amtsinddeling op til afgørelse.

Jeg skal heller ikke gå dybt ind på det interessante spørgsmål om opgavefordelingen mellem staten og de nye amter og de større primærkommuner; det er selvfølgelig afgørende, hvordan det bliver løst; men jeg er ikke i stand til at redegøre for det spørgsmål i enkeltheder. Jeg kan sige om min egen stilling dertil, at jeg vil i hvert fald gøre, hvad jeg kan, for at der lægges de flest mulige afgørelser hen til kommunen, primærkommunen; selvfølgelig kommer også amtet til at løse opgaver, men måske færre, og hvad angår statens opgaver ude omkring i landet, mener jeg, deres tal må begrænses, når vi har et kommunalt grundlag af større kommuner, som selv vil være i stand til at løse opgaverne.

Her kommer så til syvende og sidst spørgsmålet om, hvorledes amtmandens stil-